

γάμον της. Είμαι ικανός να την ξεχάσω για μία μποτλίλα σαρκάνια!
Αυτά, ωστόσο, τα περιγράμματα της 'Ανζέλ άρχισαν να ζώνουν τον νεαρό άξιοματιώδη να σκεπτεται σοβαρώτερα. Σιγά-σιγά εγκατέλειψε τις τρελλές περιπέτειες και τη ξενιτιά και ξαναγύρισε στην ησυχία οίκογενειακή του ζωή. Ο πατέρας του δεν ήξερε πώς να ξεχρήσει αυτή την επιστροφή του ασώτου γιου του. Κι' όταν έμαθε ότι η αιλία ήταν η όμορφη άνθρωπος της λεωφόρου 'Ανασάς, πήγε και την επισκέφθηκε για να την ευχαριστήσει.

Η 'Ανζέλ κατάλαβε ότι είχε έρθει η κατάλληλη ώρα για να πετύχει το εκπόλεψή της. Μόλις λοιπόν ξανασυνάντησε τον Βάν Ράμπτεν, το έλεγε ότι ήταν πρόθυμη να γίνει γυναίκα του, αφού τον είδε ότι είχε φρονιμώμενη. Ο Βάν Ράμπτεν ήταν ένθουσιασμένος. 'Αλλά κι' όλη η οικογένειά του, γιατί έβλεπαν ότι παντρευόταν τη γυναίκα που τον είχε κάνει άνθρωπο. Έτσι η 'Ανζέλ εγκατέλειψε το ησυχίο διαμέρισμά της για να εγκατασταθεί στο μέγαρο των Βάν Ράμπτεν.

Το Β' Γραφείο Πληροφοριών εκείνο τον καιρό βρισκόταν σε μία διαρκή άναστασιση. Σοβαρά μυστικά του έπιτελειών και σχέδια όργανοματικών έργων περνούσαν στα χέρια των Γερμανών, κι' ένα μυστηριώδη τρόπο. Κάθε νύχτα του σημαμοειώτου στρατού τους ήταν γνωστή και οι αντιπρόσωποι των διαφόρων κρατών διευρύνοντο στον διεθνή της αστυνομίας για τις αλληλέγγυες διαρρήξεις, που συνέβαιναν στα μέγαρά τους. Και το μυστήριο θα εξακολουθούσε να παραμένει άλυτο, αν δεν συνέβαινε το ακόλουθο περιστατικό : Ο Βάν Ράμπτεν μία μέρα έλαβε ένα άνοιγμο γράμμα, στο οποίο του κατηγγέλλετο ότι η γυναίκα του τον άπατοσε με κάποιον στενό φίλο του πατιού τους, έναν στρατηγό. Στην άρχη δεν έδωσε σημασία στην πληροφορία. Μά ένα δεύτερο γράμμα, πιο άποικαλιτικό από το πρώτο, τον έκανε ν' άναστατωθεί. Χαορίς να φανερώσει τίποτε στην όμορφη 'Ανζέλ, άρχισε να την παρακολούθη. Και τότε άνεκάλυψε κατάπληκτος ότι η γυναίκα του ζούσε μία διπλή ζωή. Όταν κάθε μέρα έβγαυε να κάνει τον περιπάτο της, πήγαινε στο παλιό διαμέρισμά της. Άφηνε τα πολιτελή φορεμάτα της και ντυμένη σαν γυναίκα του λαού, χανόταν στο λαβύρινθο των παλιών δρόμων των Βρυξέλλων. Ο Βάν Ράμπτεν, θέλοντας να μάθει το μυστικό της, δεν την άφησε απ' τα μάτια του, κι' όταν εκείνη έφυγε από το ύπαιθρο λαϊκό σπίτι που είχε έποικεσθή, ρώτησε στο διπλανό κατάστημα ποιός καθόταν σ' εκείνο το σπίτι.

—Είπ' ένας γέρος, που δεν βγαίνει καθόλου έξω, του άπάντησαν. Μόνο κάπου-κάπου πηγαίνει ως το Ταχυδρομείο και ρίχνει ένα γράμμα στα παιδιά του ...

Ο Βάν Ράμπτεν άναγκάστηκε τότε να παρακαλέσει την αστυνομία να εξακριβώσει ποιός ήταν αυτός ο παράξενος γέρος, μη φανταζόμενος ποτέ την τρομερή αλήθεια, που θα τον κατέστρεφε. Κι' η αστυνομία, πράγματι, δεν άργησε να μάθει καταπληκτικά πράγματα. Ο παράξενος γέρος ήταν ένας επικίνδυνος Γερμανός κατάσκοπος, τον όποιόν άπο κωφό ζητοδός να συλλάβη, μαζί με την συνένοχό του, την Βέρθα Βάντερμπεργκ. Κι' οι δυο όμοιο κατάσκοποι κρυβόντουσαν με μεγάλη προσοχή στις Βρυξέλλες κι' οι άστυνομικοί είχαν χάσει τα ίχνη τους. Συνέλαβαν λοιπόν τον επικίνδυνο κατάσκοπο, μά η μυστηριώδης συνένοχός του δεν βρέθηκε ποθενά. 'Αλλ' ούτε και η γυναίκα του Βάν Ράμπτεν ξαναγύρισε στο μέγαρό της. Το ίδιο εκείνο βράδυ της παρακολουθήσεώς της απ' τον σύζυγό της, η μυστηριώδης γυναίκα έφυγε άπο τις Βρυξέλλες, άφηνοντάς του ένα εύχαριστήριο γράμμα, γιατί, καθώς έλεγε, την είχε βοηθήσει να πετύχει το σκοπό της.

«Είμαι, το έγραφε, η Βέρθα Βάντερμπεργκ, κι' ασφαλώς θα έχης άκούση να μιλούν για μένα και για τις έπιτυχίες μου ! Όμολογώ ότι στις Βρυξέλλες η άστυνομία σας εινε πολυ καλά πληροφορημένη. Για να την εξαπατήσω, άναγκάσθηκα να κάνω έξη μήνες την άνθρωπάλινδα, χωρίς να παύω, έννοείται, να διαβιθάζω τις πληροφορίες μου στους συντρόφους μου. Μά τις μεγάλες έπιτυχίες μου τις όφειλω στον γάμο μου μαζί σου ! Έσύ με γνώρισες με τους πολιτικούς και τους στρατιωτικούς που ήθελα. Από τις συζητήσεις τους μάθαινα λεπτομερώς ό,τι μου χρειαζόταν. Σ' εύχαριστώ. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την καλωσύνη σου !»

Ο Βάν Ράμπτεν, ύστερ' από δυο μέρες, αυτοκτόνησε. Και δεν θα μάθαινε κανείς την πραγματική αιτία της αυτοκτονίας του, αν όπως ήταν ταραμμένος, δεν ξεχούσε να σχέση το άποικαλιτικό γράμμα της Γερμανίδος κατασκότου.

—Βλέπεις, λοιπόν, φίλε μου, μου έλετε τέλος ο άστυνομικός Ντελιβέν, ότι οι μυστικοί πράκτορες στις Βρυξέλλες εργάζονται με τις πιο παράδοξες μεθόδους. Η Βρυξέλλες, όπως έλεγε, εινε βέβαια μια πολυ όμορφη πόλις, μά έχει κι' έναν πολυ επικίνδυνο ύπόκομο ...

ΜΑΡΣΕΛ ΜΟΝΤΑΡΡΟΝ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

I

"Αχ, τί καλοί οι καλοθελητάι μου!
Μούδωκαν σουβούλες με πρόθυμια,
μου έιπαν, να μη θιάζωμαι ποτέ μου.
Και θάχω όλη τους την προστασία

Τι προστασία! Ξαμουν πεθαμένος,
θα έιχ' από την πέτρα μου ψοφάσει,
αν δεν έβρισκόταν κάποιος, ο καυμένος,
να με κυτάξη και να με φρονίση

Καλή του ώρα! Μούδωσε να ζήσω,
να φάω και να πιώ. Δεν το ζέγωνω!
Κρίμα που δεν μπορώ να τον φιλήσω...
Γιατ' είμ' έγω ο ίδιος που το κάνω.

II

Σά μαύρο στέκει άνευρο Το φεγγαράκι το γλωμό
όρθο στο δρόμο κάθε σπίτι. μου φέγγει έμπρός μου σα
κ' έγω πενώ άνάμεσα (φανάρι.
κουκουλωμένος ως τή μητή. "Έφτασα εις το σπίτι της,
γυρίζω. λέω στο φεγγάρι:

"Η ώρα στή Μητρόπολι Εύχαριστώ σε, σύντροφε,
άργά μεσάυχτα σημαίνει, που έπέρτασες έμπρός μου!
και με φιλάει και μ' άγκαλιάζει Τώρα δεν σε χρειαζόμαι,
με καρτερεί η έρωμένη. πήγαινε. φέξε και του κόσμου

Κι' αν θρήξ κανειαν έραστή,
να κλαιη με στήθια ποιμένα,
δός του κι' αυτό το παρηγοριά,
καθώς μου έδωσες έμενα.

III

Μου πλήγωσες απ' το φιλι τ' άχείλι
φιλα το πάλι... φιλα να το γιάνης,
κι' αν δεν τελειώσης, μάτια μου, ως το δεύλι,
έχεις καιρό, μη θιάζεσαι, προφτάεις!

"Έχεις καιρό. Η νυχτα εινε δική σου,
δική σου όλη, γιάστρανα χρυσή!
Τι δεν μπορεί να γιάνη το φιλι σου
σε μία νυχτιά! Το ξερω έγω και σύ.

IV

"Έχεις διαμάντι, μαργαριτάρι,
του κόσμου όλου έχεις τη χυριά,
"Έχεις και μάτι μαύρο, μεγάλο
χρυσή μου άγάπη, τι θέλεις άλλο;

Τραγουδία άναστατα, φλογισμένα
έχω χιλιάδες τραγουδημένα
γι' αυτό το μάτι σου το μεγάλο
χρυσή μου άγάπη, τι θέλεις άλλο;

Μ' έχεις ψηλά, τυρανισμένο,
που δεν ειζέρω, αν ζώ, πεθαίνο,
μ' αυτό το μάτι σου το μεγάλο
χρυσή μου άγάπη, τι θέλεις άλλο;

V

"Όποιος πρωταγαπά εινε θεός,
κι' άς άγαπάει άπελιτισμένο.
"Όποιος άνέλπιστα ξαναγαπά,
εινε τρελλός...εινε δαιμονισμένος.

Τέτοιος τρελλός έγω, ξαναγατώ
χωρίς άγάπη να προσμένο!
ήλιος, φεγγάρι, άστρα με γελούν,
κι' έγω γελώ μαζί τους...και πεθαίνο!

VI

"Ηθελα η λύπη μου όλη Να σου έρθουν σε μία λέξι
να γενή μια λέξι, μια... όλοι μου οι στεναγμοί,
να την πάρη ο άγέρας, να τους έχης εις τ' αυτιά σου
να σ' τη φέρη μακρούά. κάθε ώρα και στιγμή.

Και τα μάτια σου ο ύπνος
όταν κλή, σιγά-σιγά.
Πάλ' η λέξι μου στον ύπνο
πάλι να σε κυνηπά.

Μετ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ